

Glasmosaikken i koret

I venstre side ser vi i de to øverste felter ind i den Himmelske herlighed før skabelsen. De lyse farver. Guds herlighed.

I tredje felt ser vi skabelsen: Adam og Eva

I fjerde felt ser vi syndefaldet: Eva og slangen.

Femte felt: Gud skabte kosmos (Gud så at alt var såre godt) men syndefaldet betød kaos (uorden, ødelæggelse, undergang). Feltet afspejler dette kaos.

Midterpartiet af glasmosaikken bag alterbordet viser den verden, vi lever i. Alterbordet er af glas, ligesom kalk, kande og skål og disk er af klar glas, af hensyn til at glasmosaikken går helt ned. Farverne i mosaikken er i første omgang de samme, som vi ser i kaosfeltet i venstre side. Vi lever i falden verden. Vi ser et fjeld gennemskåret af en kløft. På højre side af kløften anes en søpapegøje. På venstre side af kløften ser vi en række mennesker, der spejder. De står og spejder ud over havet, og ude på havet ser vi en båd. De spejder efter båden, og håber, at den kommer sikkert i havn. Havde de ikke noget håb, så var jo ingen grund til at spejde. Men mere end en gang er det sket, at båden ikke kom i havn, men de, der roede ud, blev på havet. Sådan er det at leve i en falden verden. Men der en en dobbelthed i det, de spejdende ser. De ser ikke blot båden, men de ser også Jesus. Gud er i Jesus Kristus kommet til os og har i ham tændt lys i denne faldne verden. Så selv om det håb, der knytter sig til at båden skal komme i land, kan bryde, så er det håb, vi ejer i troen på Jesus Kristus, ikke bundet af, hvordan det går os i denne verden.

Hvad enten de i båden kommer i land her på jorden eller ej, så har vi i troen på Jesus et håb, der er forankret i noget af det, der hører denne verden til, et håb, der er forankret i Jesus Kristus.

I Hebræerbrevet skrives der: »Derfor, da Gud endnu tydeligere ville give forjættelsens arvinger til kende, at hans beslutning var urokkelig, indestod han derfor med en ed, for at vi ved to urokkelige kendsgerninger (i.e. løftet og eden), der udelukker, at Gud kunne lyve, skulle have en stærk trøst, *når vi søgte vor redning i at gribe det håb, der ligger rede til os; og det har vi som sjælens anker, der både ligger sikkert og fast og når ind bag forhængen, hvor Jesus gik ind som forløber for os, idet han blev yppertepreæst »på Melkisedeks vis evindeligt« (6, 17-20).*

Vort håb: et sjælens anker, der både ligger sikkert og fast, og når ind bag forhængen, ind i den Himmelske helligdom. Derfor er der i troen på Jesus håb, hvad der end sker os i denne verden. Og derfor er der altid et lys foroven, også selv om vi oplever at komme til en brat ufremkommlig fjeldvæg (dvs. vi ser ingen vej) (som vi set det på glasmosaikken i højre side, der kan forstås rent naturalistisk, en båd, der kommer ind mod fjeldet, og over fjeldet er der lys, men

som også kan ses i sammenhæng med glasmosaikken i midten som det lys, Gud har bragt til verden for at lyse for os, der ikke i os selv kan finde vej). Dette håb – er ikke en sødsuppeoptimisme, der blot siger en frase: over skyerne er himlen altid blå, nej, håbet er forankret i Jesus, og det er i ham, vi finder det lys (jfr. øverste del af glasmosaikken i midten), som mørket ikke fik og ikke kan få bugt med (Johs.1,5). Det er i troen på ham, at »vi ved, at alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud, dem, som efter hans beslutning er kaldede« (Rom. 8,28).

Billedet af Jesus rummer en dobbelthed. Umiddelbart kan det ses som den korsfæstede, hvor vi dog ikke ser korset. I anden omgang er det ikke langfredags mørke men påskemorgens lys, der møder os. Jesus er den , der kommer os i møde med udstrakte arme og siger: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile« (Mt. 11,28). »Kom! for nu er det rede!« (Luk. 14,17). Billedet af Jesus kan afspejle både korsfæstelsen langfredag og mødet med den opstandne påskemorgen og fremover på en og samme gang.

Han er mægtig til at føre os gennem livets storme og frelst i land. Derfor er der også i dag grund til at synge, hvad de gamle sang, når de roede ud:

Nu flyr jeg til din nåde,
mig giver i din hånd,
du over mig må råde
til legem, sjæl og ånd;
den stund, jeg er i live,
jeg trøstes ved din pagt,
ved dit ord vil jeg blive,
til dig står alt min agt.

Gøtu Kirkja

Hjertelig velkommen

Oplysninger om kirken

Arbejdet med den nye kirke blev påbegyndt d. 1. April 1985.

Den 25. juni 1995 blev kirken indviet af biskop Hans Jacob Joensen, under overværelse af hendes Majestæt dronning Margrethe d. 2. og de nordiske biskopper (der var samtidig nordisk bispemøde på Færøerne). Sognepræst Peter O.K. Olofson prædikede over dagens tekst (Luk 14.16-24).

Kirken er tegnet og projekteret af Landsbyggifelagið (tegnet har: Jens Wilhelm, Ole Jensen, Suni Dalsgaard og Jákup Egholm Hansen). Tagkonstruktionen har fået limtræsprisen. Tróndur Patursson stod for den kunstneriske udsmykning.

I kirken er der 270 siddepladser. Konfirmandstuen kan tilsluttes kirkerummet. Kirkebænkene og trægulvet er lavet af finsk fyrretræ og døre og vinduer af origon pine. Marmorgulver er lavet af italiensk marmor.

Klokketårnet er konstrueret som tre kors, det symboliserer korsene på Golgatha. (»Ordet om korset er vel for dem, som fortabes, en dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds kraft« (1. Kor. 1,20). »Han udslettede det anklagende skyldbrev med dets lovbestemmelser, det, som var imod os; han tog det bort ved at nagle det til korset« (Kol. 2,14).)

Kirken har to klokker: Eg ringi yvir bygdir hvøll, eg kalli fólki: komið øll. (På begge klokker findes samme indskrift.)

Orglet er bygget af Wilhelm Hemmersam. Oprindeligt blev det bygget til Ångelholm kirken i syd Sverige i 1960. I 2002 blev det taget ned og overflyttet til Samuelskirken í København. I forbindelse med at Samuelskirken blev lukket i 2013 fik Gøtu kirke orglet som gave. Orglet er, før opsætningen i kirken her, blevet restaureret af Gunnar F. Husted Orgelbyggeri i Fredensborg. Det blev i denne forbindelse også udbygget med elektronisk zetser.

Orgelet er et mekanisk orgel med 3 manualer og har 34 stemmer. Orglet blev viet og taget i brug i Gøtu kirke 1.pinsedag, den 8. juni 2014.

Dette orgel var et af Finn Viderø´s yndlingsorgler. Finn Viderø (som har rødder til Færøerne) var den første danske organist, der blev kendt ude i verden.

Orglet før dette, blev bygget af Verland Johansen i 1973 og har 14 stemmer. Orglet blev bygget til kirken í Thorshavn (Havnar kirkja, den nuværende domkirke). Herfra blev det givet som gave til Gøtu kirke, og Verland Johansens svigersøn, Kristian Kruse, satte det op i Gøtu kirke. Den 12. oktober 1997 (20. Søndag efter trinitatis) blev orglet officielt taget i brug i Gøtu kirke.

Dette orgel er nu givet som gave til Argir kirke, hvor det blev taget i brug 1.pinsedag, den 8. juni 2014.

Den røde messehagel blev skænket kirken i forbindelse med indvielsen af kirken, og på rygstykket er det et broderi inspireret af korgitteret i den gamle kirke i Norðragøtu (fra 1833).

Udsmykningen i korgitteret er mønstret i de enkelte stråler, der spreder sig ud over rygstykket. Der er 2 x 12 stråler (se senere vedrørende tallet tolv) og hele motivet kan ses som en sol. Jesus som livets sol. (»Men for jer, som frygter mit navn, skal retfærds sol opgå med lægedom under sine vinger, og I skal gå ud og boltre jer som kalve, der kommer fra stalden« (Mal. 4,2). »Og du, barnlille! (Johannes Døberen) skal kaldes den højestes profet; for du skal gå foran Herren for at bane hans veje, og lære hans folk at kende frelsen ved deres synders forladelse, takket være vor Guds inderlige barmhjertighed, *ved hvilken solopgangen fra det høje vil besøge os* for at skinne for dem, som sidder i mørke og dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej« (Luk. 1,76-79).

Gennem brugen af et motiv fra den gamle kirke understreges det forhold, at vi modtager og giver videre, og når der við Gøtugjógv kunne bygges en kirke, så er det fordi, at der er nogle før os, der har modtaget og givet videre, så også de kommende slægter kunne høre Guds ord og få del i Guds frelse ved Jesus Kristus.

Beskrivelse og tolkning af den kunstneriske udsmykning.

Lamper og lampetter

I loftet er seks lamper og på væggene var der oprindeligt 24 lampetter, 12 små og 12 store, alle i glas. I dag er der, efter at orglet er sat op, kun ti små lampetter. De tolv store er alle smykket med et kors (malteserkors). Tolv-tallet hænger sammen med de 12 apostle, det nye Israels, de kristne menigheds, stamfædre, som igen viser tilbage til Israels tolv stammer og deres stamfædre, Jakobs tolv sønner. Tolv-tallet peger også frem imod den kommende verden, de 12 troner hvorpå de tolv apostle skal sidde og dømme Israels tolv stammer, og de tolv porte ind i det ny Jerusalem (Mt. 19,28; Johs. Åb. 21,9 ff).

Kunstneren bor i Kirkjubø, hvor vi i Kirkjubø-muren ser 12 indvielseskors i muren. I katolsk tid var det en del at den romersk-katolske liturgi for kirkeindvielse, at biskoppen tegnede og salvede 12 indvielseskors (som oftest blev indvielseskorsene malet på kirkens vægge med kalkfarve, men kune også være opsat som i Kirkjubø-muren på forhånd). På reformationstiden blev denne liturgiske tradition afskaffet, men de tolv kors genfinder vi nu på de tolv store lampetter, uden at de dog indgik på en særlig måde i Gøtu kirkes indvielse.

De tolv kors minder os om, at jøder og hedninger er i troen på Jesus forenet til eet folk, og Guds kirke er opbygget på »apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus som hovedhjørnesten« (Ef. 2).

Døbefont og prædikestol

Vejen ind i den kristne menighed er gennem dåb og tro, tro og dåb. Dåbsfadet er blåt som havet, og havets vand kræver liv. Her mindes vi om, at vi må dø for at leve. Vi fødes ind i denne verden som vredens børn p.gr.a. arvesynden (Ef. 2,3), men i dåben drukner vi - dør vi – for at opstå til et nyt liv som Guds børn (Rom. 6,4; Kol. 2,12). Dåben er »badet til genfødselse og fornyelse ved Helligånden« (Tit. 3,5). Og det fører os fra dåbsfadets blå hav til stativet, der holder dåbsfadet. Stativet er formet som flammer og ved dåb tændes de syv lys, der ses under dåbsfadet. Ild er et billede på Helligånden. Johannes Døberens dåb var en bodsdåb, mens den kristne dåb er en fødsel på ny. Johannes Døberen siger: »Jeg døber jer med vand til omvendelse, men han som kommer efter mig, er stærkere end jeg, og jeg er end ikke værdig til at tage hans sko af; han skal døbe jer med Helligånd og ild« (Mt. 3,11).

Det, der sker i dåben, har ikke blot med en enkelt dag i ugen at gøre, søndagen, på samme måde som Guds ord, der lyder fra prædikestolen, heller ikke blot har med en enkelt dag i ugen at gøre eller en enkelt side af menneskelivet. Hvad der sker i dåben og Ordets forkyndelse vedrører hele menneskelivet og alt i livet. Dette udtrykkes ved, at som ugen har syv dage, så tændes der syv lys under dåbs-handlingen og dåbsfadet og prædikestolen har syv kanter.

»Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død ? Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv. Thi er vi sammenvoksede med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans. Vi ved jo, at vort gamle mennesket er blevet korsfæstet med ham, for at det syndige legeme skulle miste sin magt, så vi ikke mere skulle trælle for synden. Thi den, som er død, er retfærdiggjort fra synden. Og er vi døde med Kristus, da tror vi, at vi også skal leve med ham, fordi vi ved, at Kristus er opvakt fra de døde og dør ikke mere. Døden er ikke mere herre over ham. Thi den død, han døde, døde han een gang for alle bort fra synden, og det liv, han lever, lever han for Gud. Således skal også I regne jer selv for døde fra synden og levende for Gud i Kristus Jesus.« (Rom. 6,3-11).